

# İki Konuk

– seçkingündüz · 27 Mart 2012

## İKİ KONUK

Yavrusuydu kadının. Anaydı. Oğluydu o. Onundu. Her şey onun için, her şeyi onunla ilgiliydi. Başkasının olamazdı.

Kucaklamak, saçlarını karıştırmak, koklamak, 'Yavrum benim,' diye yüzüne haykırmak istiyordu. Bunları yapabilmeliydi.

Kolundan tutup çekmek: Çekip almak... Uzaklara koşmak: Kaçmak... Onunla el ele. Dönmek. Savrulmak. Bomboş. Yerlere uzanmak, uzaklara saçılmak istiyordu. Bunları da yapabilmeliydi.

Yağmur, kar, sis, dolu, fırtına. İki kişilik. Yaşlar sellercesine, güneş kavururcasına. Olsun, olsun. Ne çıkar...

Dalgin, bitkin, yitirmiş, yitmiş. Üzgün... Beklenmedik sonuçlardan.

Karanlıklarda. Yanı başında oğlu. Onunla uyumak, onunla uyanmak. Bir kez, ilk kez. İsterse son olsun, her şeyin sonu olsun. Aydınlik güne konuk iki kişi. İkiisi...

Karşısındaki annesiydi. Onundu bu kadın. Neden başka yerde, başkasının, başkalarının. Bacaklarına sarılsa. Sımsıkı, olanca gücüyle, ona acı verene dek. Kıpırdayamasın, yürüyemesin, gitmesin. Ona yapışsa?.. Öbür eliyle de karyolanın sarısına tutunup onu hiç bırakmasa?.. Yorulur da parmakları gevşerse, 'Kal! Gitme!' diye yüzüne haykırırsa. Hırçınlaşarak : 'Kal! Gitme!' Öpmek?.. Üstelik öpmek. İşte bu kadını. Yüzünü, yüzünün her yerini. Ona çok yakın, onuncasına. Onda gizlenir gibi. Ama gözleri? Hiç mi hiç... Evet hiç...

Hayır. O daha çok küçük. Hem niye sevmesin, niye? Anlamaz ki daha... Ben ne yaptım ki! Ah! çocuk. Sev! çocuk. Sev oğlum. Ben annenim. Gözlerin donuk. Tek sözcük etmedin. Bakışların boş. Duruşun tanımazcasına. Küçücük bir sevgi belirtisi... Haydi... Kırıntısını bulabilsem sarılıp, 'Oğlum,' diyeceğim, 'benim! oğlum.' Bunu dünya duysun, dünyalar duysun, bana ne! Bu armağanı vermeye bile... Of, çok güç. Neredeyse olanaksız. Şu yüze bak. Haydi yavrum... Anlıyorum ama... Yo, yo; sevse bekleyemez, sevse dayanamaz, sevse... Seven! Evet, seven...

Gitmemeliydi bu kadın. Niye sürekli uzaklarda? Burada da uzakta. Şimdi de... Yoksa... Yani ben?.. Yoksa ben çok mu çirkinim? Ah kadın... Sev kadın, sevsene... Sev an!.. nem!.. Anneler hep sever. Kadınlar da... Babaları bilmem... Adamları da... Yaramaz da değilim, neden? Ellerini tutmak istiyorum. Canım dokunmak istiyor sana. Hiç değilse parmak ucumla. Her gün cama gelen kedi gibi yalamak—Hayır! Yalanmak!! Yalanmak!! Sevmeyen bu kadına yaklaşılamaz. Gözleri tavanda, duvarda. Kıpırda... Bana doğru... Uzat elini... Yanağını... Durmasana anne... Ama biliyorum... Sevse bekleyemez, sevse duramaz, sevse... Seven!.. Seven kesinlikle...

Ya giderse bu kadın?! Az sonra giderse!.. Konuşmadan. Sanırım seviyorum. Kanıtı?.. Kanıtı?.. Gittikten sonra üzülyorum çünkü. Hem de çok. Ayağa kalkar kalkmaz... Çantasını alır almaz. Kapıdan her çıkışında hep...

'Yine gel, daha sık gel,' diyecek gibiydi ardından.

Süslü paket göz alıyordu. Koca kutuyu; kurdeleli, yıldızlı paketini unutmuştu o kadın; o dalgın, suskun konuk...

'İçersinde oyuncak olmalı,' diye düşündü. 'Oyuncağını unuttu.' Gülümseyemedi. 'Hep böyle olur nedense?' Buğulanan camı sildi yumuk eliyle.

"Yine gel," diyordu bir fısıltı pencereye yapışık,"hem daha sık gel, ya da burada kal anne, ne olur..."

İKİ KONUK / Seçkin GÜNDÜZ